

Lê Nguyễn Thùy Dương

Em rất gần anh

Câu chuyện này nói về những người yêu những tòa nhà, những giáo đường, những gì thuộc về một khái niệm gọi là nghệ thuật kiến trúc mà tôi chưa hiểu hết, tôi chỉ viết bằng cảm nhận và quan sát, viết để tặng cho một tình yêu đáng để gìn giữ, những xung đột về ngành nghề nếu có xin hãy để qua một bên.

Quân trở về nhà, chính thức, sau thời gian tung hoành tứ xứ, với một cái đầu trọc lóc, má hói:

- Mà sao vậy con?

- Đầu có gì đâu má, thật mà, qua Thái, thấy thanh niên họ cạo đầu đi tu, ham, thử, mà chùa đó linh lắm má - Quân cười ha hả khi thấy ánh mắt má nhìn nghi ngờ

Ngẫm lại, Quân đã đi đến bao nhiêu "xó xỉnh" thế giới này rồi nhỉ? Nhớ lại lúc mới nhận tấm bằng kiến trúc ở Pháp, chênh vênh chẳng biết ra sao nữa, ở hay về? Cầm số tiền làm thêm dành dụm còn lại, xách balô ngao du nào Hy Lạp, Áo, Hà Lan, Anh rồi Hongkong, Thái Lan, Campuchia và bây giờ trở về nhà đây rồi. Những buổi phụ người ta hát thánh ca ở những nhà thờ uy nghiêm của Áo, những ngày tháng ngao du, say mê vì Hy Lạp cổ đại, những

ngày làm thời vụ trong căn-tin ở các SVD của Leeds, Liverpool, ManU, Fulham, Aston Villa..., những bức hình chụp gửi đến các báo quen hồi đại học, tất cả để nuôi sống ước mơ được ngắm nhìn những công trình kiến trúc trên thế giới. Tập hình anh chụp đã dày cộm, nó không chỉ là đam mê hào hứng của riêng Quân mà còn của một người khác nữa...

Mấy năm bao tháng chừng nhiều ngày rồi, Quân lại đứng trước mặt Hoài, bình thản, mỉm cười, hai vòng tay dang rộng chờ cô. Hoài tựa đầu vào ngực anh, đôi bàn tay gầy guộc xoa nhẹ mái đầu trọc lóc và gò má nhẵn nhụi.

- Anh vẫn vậy, mày râu nhẵn nhụi và giờ còn cả đầu tóc sáng loáng.

- Học sinh giỏi Văn mà dùng từ thế hả? - Quân nhíu mày.

- Kệ, nó hợp với anh. À, còn điều này nữa, anh gầy hơn!

- Gà Pháp, hamburger Anh, lẩu Thái và cả đám nhện, đế, gián, cào cào, châu chấu ở Cam không bao giờ bằng chả giò của em.

Hoài gật gù: "Chắc vậy".

Còn em? Cô gái tự tin của anh, em đã là người nổi tiếng rồi đấy.

- Nổi tiếng chết liền, em không phải là người mẫu, diễn viên, ca sĩ thừa anh yêu - Cô nhón gót, cọ mũi mình vào mũi chàng, lạnh toát.

- À mà sao anh lại không biết em viết nhiều bài hát và hát hay như thế hả?

Viết tặng anh à?

Hai người thả bộ dài theo con đường đến nhà hát thành phố ngồi trên bậc thềm cao nhất, tiếp tục câu chuyện.

-Nếu thế thì sao? Anh đáng thế mà - Hoài cười, trong veo.

-Ừ nhưng ngoài ra, sao em "khủng" vậy, em có thể đi mô tô nước, em có thể múa, em có thể đi cầu khi, em có thể khiêng đồ còn cao hơn cả em và nặng hơn cả anh... hả? Rất nhiều thứ anh không tưởng nổi - Quân gật gù.

Hoài cười, chính cô còn không thể tưởng nổi mình có thể làm những việc

chưa bao giờ mình làm như thế trong một cuộc thi, lại lên tivi nữa chứ.

-Anh tự hào về em lắm đấy! Nhưng lên tivi nhận giải em chẳng thêm cảm ơn anh một câu, em sợ cưa đôi phần thưởng hả?

Hoài cười trừ.

-Em muốn giữ anh cho riêng mình.

-Thế hả, thế ra em ích kỷ vậy, thế anh cũng giữ em cho riêng mình. Lần sau đi đâu anh sẽ cho em ở nhà.

Chỉ nghe thấy từ "đi" là Hoài háo hức, mắt cười vui

-Anh đã đi những đâu? Kể đi, mau!

-Khà khà, giờ thì anh bắt đúng sóng em rồi nhé! Có cả món quà cho em đây

- Quân lấy từ túi giấy quyển album hình - Để khi nào không có anh ở bên hằng xem.

Học Ngoại thương nhưng yêu kiến trúc (thế mới chịu yêu một anh chàng kiến trúc sư như anh), ở con người Hoài là những đôi lập đáng yêu, không tưởng tượng nổi một con người luôn tự tin, chủ động lại hết sức dịu dàng trong tình yêu. Mỗi lần anh đùa hỏi cô, một cái nhún vai, một nụ cười "Vi em là con gái mà, như anh là con trai đó". Anh sợ cô luôn, trả lời kiểu đó sóng FM còn bắt không tới. Lý do đó làm anh nhớ đến những lý do khác, là lời mẹ Hoài lúc gặp anh lần đầu "Cô thấy con dân vẽ vời mà quần áo đầu tóc, cư xử nghiêm túc, tao mới cho con gái cô yêu con" và lời ba Hoài "Tính mày tỉnh tỉnh, biết lo biết nghĩ, không như mấy thằng vẽ vời điên điên dở dở ương ương ngồi đồng cà phê suốt ngày, chú thấy thế mới cho phép mày đến đây uống bia định kỳ đấy". Nếu anh không thế và Hoài cũng không là Hoài hiện giờ có lẽ hai người chẳng bao giờ yêu nhau mất rồi. Nhiều lần, đám bạn ở trường chọc "Mày làm ơn nghệ sĩ tí tao nhờ". Nghệ sĩ là sao, anh chúa ghét cái kiểu làm kiến trúc mà chỉ biết ngồi tưởng tượng không chịu đi thực tế. Quân thích "đi" vô cùng, nó như song hành cùng đam mê nhiếp ảnh được

thừa hưởng từ mẹ vậy đó. Quân có thể ngồi hàng giờ cũng như Hoài có thể ngồi chăm chú say mê nghe anh kể chuyện về những nơi anh đến. Tiếc rằng việc học và công ty quảng cáo mà Hoài và bạn bè hợp tác từ thời đại học làm Hoài không có cơ hội cùng anh trên những nẻo đường đã qua. Nhưng cả hai còn trẻ mà, rồi anh sẽ đưa cô đến những nơi cô thích, những nơi có những biệt thự trắng muốt, xanh rì rào hàng nho, chiếc xích đu nhỏ be bé... Nhưng bây giờ anh có thể cho cô một niềm hạnh phúc gần hơn. Mỗi tấm ảnh không chỉ là địa danh và câu chuyện nơi anh đến mà còn là nỗi nhớ và tình yêu của anh cho Hoài

"Manchester, một ngày tháng 3

Đây là SVĐ "Nhà hát của những giấc mơ" - nơi làm nản lòng những đối thủ của Quỷ đỏ MU và cũng là nơi làm say lòng bao kẻ say mê nghệ thuật kiến trúc hoành tráng của những SVĐ trên thế giới. Em yêu, hôm nay MU của anh đã đánh bại Ars của em. Henry mà em tôn thờ đã bị Rio của anh cho đo ván. Thực ra anh không thích Rio lắm mà anh sợ vì Henry nằm sân và anh có thể tượng tượng ra gương mặt em đang chán nản thế nào. Ái chà, anh lại nhớ em rồi.

P.S: Nhưng em đừng buồn, nhìn xuống dưới đi cưng, khó khăn lắm anh mới xin được chụp với Henry "của em" (phải không đó?) và xin chữ ký của tên tình địch này cho em ngay sau ảnh. Anh muốn em vui hơn là anh hoan hỉ vì đã đặt cửa MU thắng".

Lại một buổi tối ở bậc thềm nhà hát TP, Hoài tựa đầu vào vai Quân.

-Này anh, hôm nay lạnh ha!

-Ừ, anh biết, có ấm hơn không, khi có anh ở bên? - Quân đùa.

-Không. Vì cái khác - Hoài tỉnh rụi.

-Vì hôm nay Ars chỉ còn thua MU đúng 1 điểm mà còn 3 vòng đấu nữa?

-Lại sai!

-Biết chết liền? - Quân nhún vai đưa hai bàn tay lật ngửa, ngang tầm như kiểu Henry mỗi lần bị trọng tài thổi còi.

-Ai đã tặng em album có hình và chữ ký Henry hả anh? Ai đã tặng em album có hình biệt thự trắng và hàng nho hả anh?

-Vì thế à? - Quân nhún vai, đúng là cô gái... của anh.

-Em sẽ mua lại bản quyền album này anh nhé.

-Hay đấy, ý tưởng lạ! Bao nhiêu hả cô giám đốc? Anh thất nghiệp và anh rỗng túi, thưa em!

-Cao đấy! Đủ cho anh qua Thái cạo lại đầu! Kiến trúc sư thất nghiệp à, hôm nay anh từ chối thêm bao nhiêu công ty săn đầu người vậy?
Cô biết rõ góc ngách tim...đen của anh.

-Trái tim em à? Đủ cho anh mua còng số 8 có chữ Q&H nạm kim cương thật 99,99%.

-Không, khắc chữ HF đi, Happy Family = Hạnh Phúc - Hoài cũ

-Thế thôi vậy, anh sẽ để mua máy chụp hình kỹ thuật số để chụp những nơi chúng ta sẽ đến và cả bút để lại viết cho em tình yêu của anh

-Thôi đừng, mua phim đi anh, chụp máy cơ hay hơn!

-À thế à, chỉ để chụp em với anh thì hơi phí...hahah..-Tiếng Quân cười đắc chí.

Tay Hoài đan vào tay Quân, đêm nay không còn lạnh nữa.

Có những con đường rất dài, rất xa, nhưng cũng nhiều tình yêu rất gần, rất sâu. Như những chuyến đi xa hai người xa nhau, nhưng thật ra, em đang rất gần anh...

Nguồn: Theo Sinh Viên 2
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 29 tháng 8 năm 2007